

И отново, след като се е сдобил с плячката и е подменил вързопа с фалшив, циганинът убеждава безрезервно вярващия да го зарови в хамбара, градината, на полето или в гората, изпълнява магьоснически ритуали и повтаря заклинания и го предупреждава да го изрови след примерно шест месеца в точно определен ден, който може да е неговият имен или рожден ден, а дотогава да пази мълчание. Циганинът поставя категоричното условие – нещо повече, той е крайно настоятелен – съкровището да не се изравя, освен ако самият той не присъства, за да сподели печалбата. Но тъй като нещо може да му попречи да дойде, той казва на селянина как да процедира: оставя му няколко парчета хартия, изписани с кабалистични символи, които трябва да бъдат изгорени след изваждането на парите, и го научава какво трябва да повтаря, докато върши това. С вече описаните последици.

Циганинът би могъл да изтъкне, че да вземеш парите на някой човек с обещанието, че шест месеца по-късно ще си ги получи обратно с огромна печалба, не се отличава съществено от това да го убедиш да даде имуществото си на брамините или дори на свещениците с надеждата, че в едно следващо състояние ще бъде щедро възнаграден за стореното. И в двата случая изкушението да прибереш парите е огромно – както се случило с някакъв изключително почтен и крайно предпазлив шотландски пастор, при когото дошъл веднъж един много подъл и богат стар негодник, който попитал: „Ако дам хиляда паунда на църквата, мислиш ли, че това ще спаси душата ми?“ „Не съм подготвен да дам точен отговор на този въпрос – казал проникателният свещеник, – но най-настоятелно бих те посъветвал да опиташ“.

О, ти, който убеждаваш човека, че ако даде парите си, то благодарение на каквато и да било духовна магическа формула ще го сполети голямо добро – както и да го въртиш – *mutato nomine, de te fabula narratur*:

*„Макар и името да е сменено,
историята пак за теб е несъмнено“.*